

ΚΟΚΚΙΝΑ ΔΑΝΕΙΑ: ΝΕΟ ΠΕΔΙΟ ΚΕΡΔΟΦΟΡΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ-ΝΕΟ ΠΕΔΙΟ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ

Μέσα στους επόμενους μήνες σχεδιάζεται μέσω των πλειστηριασμών ακινήτων να πραγματοποιηθεί η μεγαλύτερη μεταφορά πλούτου από τα λαϊκά στρώματα αφενός στο κεφάλαιο για να ενισχυθεί η κερδοφορία του, αφετέρου στο κράτος για την αποπληρωμή του συνεχώς διογκούμενου δημόσιου χρέους.

Η κατεύθυνση αυτή (που συμπληρώνεται από τις κατασχέσεις λογαριασμών και την φοροεπιδρομή) αποτελεί τον ένα από τους τρεις βασικούς πυλώνες της μνημονιακής πολιτικής (με τους άλλους δυο να είναι η λιτότητα, δηλαδή η πτώση του άμεσου και έμμεσου μισθολογικού κόστους και το ξεπούλημα του δημοσίου πλούτου και των δημοσίων επιχειρήσεων).

Για την χιονοστιβάδα των κόκκινων δανείων δεν ευθύνονται οι λαϊκές οικογένειες που πήραν στεγαστικά ή καταναλωτικά δάνεια, ούτε οι ελεύθεροι επαγγελματίες, αγρότες και μικροεπιχειρηματίες που έλαβαν επιχειρηματικά δάνεια. Είναι άλλωστε γνωστό ότι το ποσοστό των κόκκινων δανείων το 2008 ανερχόταν μόλις στο 5% του συνόλου τους (11,9 δις ευρώ). Ευθύνεται α) η νεοφιλελεύθερη πιστωτική επέκταση που αποκόμισε τεράστια κέρδη στις τράπεζες και τα golden boys, β) η τοκογλυφική πολιτική των τραπεζών με τις τεράστιες ψαλίδες μεταξύ επιτοκίων καταθέσεων και επιτοκίων χορηγήσεων (ιδίως για τα καταναλωτικά δάνεια και τις πιστωτικές κάρτες), τις παράνομες ρήτρες με τις οποίες φόρτωναν έξοδα στο δανειολήπτη (έξοδα φακέλου, πανωτόκια στην προεξόφληση, επιτόκια ανώτερα από το ανώτερο εξωτραπεζικό επιτόκιο, αυθαίρετη μεταβολή επιτοκίων και άλλα που κρίθηκαν καταχρηστικά από τον Αρειο Πάγο παρά ταύτα εξακολουθούν και φορτώνονται στους οφειλέτες), την πολιτική προώθησης επισφαλών προϊόντων (όπως τα δάνεια σε ελβετικό φράγκο) και γ) η πολιτική των μνημονίων που στραγγάλισε με την ύφεση κάθε δυνατότητα αποπληρωμής των δανείων.

Η κυβέρνηση λουθώντας την ίδια μνημονιακή πολιτική διογκώνει διαρκώς το πρόβλημα αυξάνοντας τον ιδιωτικό χρέος στα δυσθεώρητα ύψη των 230 δις. Το δημόσιο χρέος που διογκώθηκε για να σωθούν οι τράπεζες με τις 3 ανακεφαλαιοποιήσεις (τράπεζες που σκανδαλωδώς πωλήθηκαν σε εξευτελιστικές τιμές σε ξένα κεφάλαια) εξακολουθεί και φορτώνεται στην πλάτη των λαϊκών στρωμάτων με τη φοροεπιδρομή μέσω άμεσων και έμμεσων φόρων, τη μετατροπή

των ασφαλιστικών εισφορών σε χαράτσια χωρίς αντίκρουσμα, την διόγκωση του κόστους παροχής υπηρεσιών από τις ΔΕΚΟ, τη λιτότητα και την ανεργία.

Ολο το προστατευτικό πλαίσιο για την πρώτη κατοικία, αλλά και για το κούρεμα των δανείων (νόμος Κατσέλη) έχει ξηλωθεί. Έτσι, ακόμα και όσοι τελούν σε κατάσταση απόλυτης ένδειας και με το προηγούμενο νομοθετικό καθεστώς κατόρθωναν να κουρευτεί το δάνειο τους έως και 90%, χάνουν πλέον κάθε ελπίδα προς τούτο, αφού το ύψος του ποσού που υποχρεούνται συνολικά να καταβάλουν δεν μπορεί να είναι μικρότερο από την αξία που θα πετύχαινε το ακίνητο κατόπιν πλειστηριασμού. Με αυτό τον τρόπο το κόκκινο δάνειο γίνεται πιο ελκυστικό προϊόν προκειμένου να το αγοράσουν τα funds. Εδώ είναι και όλη η ουσία της κυβερνητικής πολιτικής: προκειμένου να διευκολυνθεί η μεταβίβαση των δανείων στα funds αφενός τους δόθηκε η δυνατότητα να αγοράσουν ακόμα και ενήμερα (πράσινα) δάνεια, αφετέρου δεν προβλέφθηκε δυνατότητα των δανειοληπτών να αγοράσουν αυτοί το δάνειό τους στην ίδια τιμή. Από το 2018 μάλιστα επιτρέπεται ελευθέρως η μεταβίβαση δανείων που αφορούν πρώτες κατοικίες στα funds, ενώ με το νόμο για το 4^ο μνημόνιο δίνεται η δυνατότητα στα funds να ασχολούνται και με real estate.

Η κυβερνητική πολιτική αποσκοπεί στο να γίνουν τα κόκκινα δάνεια ένα νέο πεδίο κερδοφορίας: με την πώληση των κόκκινων (αλλά και πράσινων) δανείων στις εταιρίες διαχείρισης δανείων που συνέστησαν τα ξένα funds από κοινού με τις ελληνικές τράπεζες σε τιμές εξευτελιστικές (20-30% για τα ενυπόθηκα δάνεια) διαμορφώνονται οι συνθήκες για μια νέα αγορά είτε μέσω τιτλοποίησης των απαιτήσεων, είτε μέσω των real estates, είτε μέσω των πλειστηριασμών με ταυτόχρονη χορήγηση νέου δανείου στον υπερθεματιστή.

Ταυτόχρονα με τον νομο Δραγασάκη, που αφορά τη ρύθμιση των επιχειρηματικών δανείων, μέσω του κριτηρίου της «βιωσιμότητας» της επιχείρησης (δηλαδή της επίτευξης κερδών εν μέσω κρίσης), αποκλείονται οι μικρές επιχειρήσεις (από τις 16.000 αιτήσεις έχουν προχωρήσει μόνο οι 380 και έχουν ολοκληρωθεί 14) ενώ ξεπλένονται οι μεγάλες επιχειρήσεις που έχουν πάρει θαλασσοδάνεια, έχουν δημιουργήσει off shore, έχουν μεταφέρει τα περιουσιακά τους στοιχεία στο εξωτερικό, έχουν εκμεταλλευθεί την πτώση των μισθών και έχουν αφήσει απλήρωτους εργαζόμενους, ασφαλιστικά ταμεία και μικροπρομηθευτές. Αυτές οι μεγάλες επιχειρήσεις (κυρίως θυγατρικές πολυεθνικών) θα μπορούν με την υπαγωγή τους να καρπωθούν και τον ΦΠΑ που εισέπραξαν και δεν απέδωσαν. Σεισάχθεια για το κεφάλαιο-δυστυχία για το λαό

Προκειμένου να επιτευχθεί αυτή η πολιτική η κυβέρνηση εξαπέλυσε μια τεράστια εκστρατεία ψευδολογίας και κατασυκοφάντησης του κινήματος. Δεν υπάρχει καμία συμφωνία με τις τράπεζες για εξαίρεση από τους ηλεκτρονικούς πλειστηριασμούς των ακινήτων με αξία κάτω των 300.000. Ήδη άλλωστε βγαίνουν ακίνητα (και πρώτες κατοικίες) στο ηλεκτρονικό σφυρί όχι μόνο με αξία πολύ χαμηλότερη από τις 300.000, αλλά και για χρέος πολύ χαμηλότερο των 300.000. Και παρά τα λεγόμενα περί μεγαλοκαρχαριών και στρατηγικών κακοφειλετών το 75-80% των ακινήτων που εκπλειστηριάζονται με φυσικό ή ηλεκτρονικό πλειστηριασμό αφορά λαϊκή περιουσία. Φτάσανε μάλιστα στο σημείο με το νέο ιδιώνυμο να ποινικοποιήσουν ακόμα και την πρόθεση διατάραξης των πλειστηριασμών, δηλαδή αφενός μεν τη διαμαρτυρία και την αγωνία του ανθρώπου που δεν έχει κανένα άλλο μέσο να σώσει το σπίτι του (και βρίσκεται σε προφανή κατάσταση ανάγκης), αφετέρου δε την κοινωνική αλληλεγγύη, δηλαδή την ανιδιοτελή ανταπόκριση στο αίτημα του άλλου, δηλαδή τη στοιχειώδη ανθρωπιά

Η πολιτική όμως αυτή εκτός από ταξική είναι και τοξική. Οι μαζικοί πλειστηριασμοί θα οδηγήσουν σε συντριπτική πτώση της αξίας της κτηματαγοράς, άρα και της αξίας των ακινήτων που έχουν οι τράπεζες στο χαρτοφυλάκιο τους (είτε ως κυριότητα, είτε ως εγγυήσεις για δάνεια που έχουν χορηγήσει), ανοίγοντας το δρόμο για μια νέα ανακεφαλαιοποίηση. Ακόμα και η τακτική της πλειοδότησης των ίδιων των τραπεζών και μάλιστα στην τιμή πρώτης προσφοράς προκειμένου να μην κατρακυλίσει η αξία της κτηματαγοράς ενέχει τεράστιες αντιφάσεις: α) η αγορά αυτή δεν είναι μόνο λογιστική εγγραφή -οι τράπεζες αναγκάζονται να πληρώσουν ζεστό χρήμα για να καλύψουν μέρος των απαιτήσεων άλλων δανειστών, β) η συσσώρευση ακινήτων στις τράπεζες τους αναγκάζει να αυξήσουν τα ίδια κεφάλαια τους σύμφωνα με τους κανονισμούς της ΕΕ, γ) εαν δεν σημειωθεί ταχεία ανάκαμψη της κτηματαγοράς είναι πολύ αβέβαιο αν οι τράπεζες θα κατορθώσουν να επαναμεταβιβάσουν σε τρίτους αυτά τα ακίνητα με κέρδος (πολλώ δε μάλλον όταν ταυτόχρονα τα funds έχουν πολύ μεγαλύτερο περιθώριο κέρδους λόγω της αγοράς των δανείων σε πολύ χαμηλότερες τιμές, γεγονός που τείνει να συμπιέσει περαιτέρω την αξία της κτηματαγοράς). Έτσι αυτή η πολιτική φαίνεται να αναπαράγει όλες τις αντιφάσεις της μνημονιακής πολιτικής: ενώ υποτίθεται ότι η εσωτερική υποτίμηση και η λιτότητα θα οδηγούσαν σε μείωση του δημοσίου χρέους συνέβη ακριβώς το αντίστροφο.

Μόνη προστασία για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα είναι να γιγαντώσει το κίνημα κατά των πλειστηριασμών που πρέπει πλέον εκτός από κίνημα

ειρηνοδικείων να γίνει κίνημα γειτονιάς. Να εμποδίσει τις εξώσεις (που ήδη αποζητά η ΕΚΤ για να θεωρήσει ότι το ακίνητο είναι πρόσφορο προς εκμετάλλευση), αλλά και τις επισκέψεις των δικαστικών επιμελητών στα ακίνητα πριν την πραγματοποίηση των πλειστηριασμών προκειμένου να επιδειχθούν στους επίδοξους πλειοδότες. Με αυτό τον τρόπο το πρόβλημα αναδεικνύεται, μπαίνει μέσα στη γειτονιά, παύει να αποτελεί πεδίο ανάθεσης και η οικογένεια που κινδυνεύει έξωση ή ο μικροεπαγγελματίας που κινδυνεύει να χάσει τη δουλειά του, το μέσο διαβίωσής του καθίσταται ορατό αντικείμενο προστασίας από τους γείτονές του